

DESIRE®

Dani Wadeová
Dokonalá past

 HARLEQUIN®

DANI WADEOVÁ

DOKONALÁ PAST

PŘEKLAD

JARMILA BRYHOVÁ

Milá čtenářko,

máme tu květen, nejkrásnější měsíc roku, kdy se snad ani nejde mračit a kabonit, protože příroda je v plném rozpuku a my z jejích životadárných zdrojů můžeme čerpat optimismus.

I já chci svými příběhy k té krásné jarní atmosféře přispět. V povídkách tohoto měsíce jsou všichni moji hrdinové postaveni do určitého morálního dilematu. Zpočátku něco předstírají, nejsou zrovna upřímní, ale s vyvíjejícím se a prohlubujícím se vztahem nalézají cestu nejen ke svému protějšku, ale i ke svým vlastním vnitřním hodnotám. A tak můžeme společně s nimi znovu přitakat tomu, že láska je nejmocnější silou ve vesmíru, silou, která nás i ty druhé proměňuje a zachraňuje a dává našemu životu smysl.

S láskou

Váš Harlequin

Dani Wadeová

DOKONALÁ PAST

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Reclaiming His Legacy

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Katherine Worsham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5743-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5744-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5745-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Co se stalo s chůvou, otče?“

Blake Boudreaux si chvíli myslel, že otec neodpoví. Armand Boudreaux nasadil neproniknutelný, povýšený pohled, který ladil s jeho dokonale padnoucím oblekem, upravenými vlasy a naleštěnými botami. Dával tím vším najevo, že nemusí nikomu nic vysvětlovat. Potom pomalu povytáhl jedno pěstěné obočí a s ledovým klidem odpověděl: „Moje zrádná manželka vyprázdnila bankovní účet. Vybrala z něj značně vysokou částku. Musím teď nějakým způsobem vynahradiť své investice.“

„Tím, že dáš výpověď chůvě nemocného dítěte? Zbláznil ses?“

„Tys taky neměl nikdy chůvu a vedlo se ti dobře.“

Blake by na tohle téma mohl říct víc než jenom pár slov, ale nebyla na to vhodná doba ani místo... A otec by stejně neposlouchal. Z plantážního domu rodiny Boudreauxových mu však rozhodně naskakovala husí kůže. Mrazilo ho z něj do morku kostí, i po všech těch letech. „Já jsem netrpěl jako malý epilepsií. Je to vážná nemoc. Abigail potřebuje, aby na ni dával někdo pozor. Aby se o ni staral.“

„Celá tahle nemoc se jí odehrává jenom v hlavě. Kdyby tomu bylo jinak, neopustila by ji matka a neodjela by do Evropy.“

Nevyjádřil otec právě nádherně soucit?

„Takže doktoři si vymýšlejí?“

„Dělají z komára velblouda. Vážně by se měli zabývat tím, čemu nejlépe rozumějí. Dát jí prášek, který ji vyléčí. To bude zajisté úplně stačit. Pokud bude brát léky, bude úplně v pořádku. A co je ještě důležitější, bude tomu sama věřit. Nic jiného nepotřebuje.“

Blake znal svého otce dost dobře. Otec byl chladný, despotický a značnou část svého života věnoval tomu, že ničil lidi kolem sebe. Někdy to dělal rafinovaně... a někdy také ne. Blake však ještě nezažil, že by někdy doopravdy hazardoval s něčím životem. A byl pevně přesvědčený, že epilepsie není věc, se kterou se dá zahrávat.

Abigail, Blakeově nevlastní sestře, bylo sedm let a projevil se u ní příznaky tak závažné, že ji dokonce její „střelená matka“ vzala k odborníkovi. Samozřejmě, jakmile se dozvěděla diagnózu, sbalila kufry a vyrazila do mnohem poklidnějších krajín.

„Doktoři nežertují. Ta nemoc může mít hodně nebezpečný průběh,“ trval na svém.

„Není tak hrozná, jak tvrdí. Kromě toho mluvím jako někdo, komu na Abigail skutečně záleží,“ upozornil otec se samolibým úsměškem. „Vzhledem k tomu, že tě vidím poprvé od té doby, co jsi mi před sedmnácti lety řekl, že kašleš na moje peníze a rodičovská práva, měl bych tě brát vážně.“

To rýpnutí nebylo neoprávněné. Blake vkročil od otcova domu *skutečně* poprvé od svých osmnáctin. A kdyby už nikdy neprošel dveřmi slavného plantážního domu Boudreauxových, vůbec by toho nelitoval. Klidně by dál žil na nejluxusnějších místech v Evropě, než aby se vracel do tohohle domu, ve kterém navzdory dusnému horku louisianského léta panoval chlad arktické tundry.

A nikdy by nepotkal otcovu mnohem mladší manželku Marisu a svou tenkrát pětiletou nevlastní sestru, kdyby dotyčná manželka nepobývala v Německu

ve stejnou dobu, kdy měl plotky s princeznou ze sousedního malého knížectví.

Zjistil tenkrát, že Marisa miluje cesty do exotických zemí a vášnivě ráda se stýká s důležitými lidmi. Zatímco se vrhala do jednoho velkého dobrodružství za druhým, o Abigail se starala chůva. Marisa vzala svou dceru s sebou jen proto, že Armand nedovolil, aby ji nechala doma. Marisa se Blakeovu otci rovnala v narcismu, chyběly jí však jeho pomstychtivé rysy.

Blakea nikdy nenapadlo, že by ho děti mohly nějak víc zajímat v rozsahu, nebo že by kdy měly zasahovat do jeho života. Byl vyhlášený playboy, bylo to o něm veřejně známé. Většina žen, s nimiž měl plotky, na to přistoupila, a těch pár, jež se ho k sobě pokusily připoutat, ošklivě pohořelo. Děti patřily k bytostem, které existují a jsou roztomilé... pokud patří někomu jinému.

To se však jednoho kouzelného odpoledne stráveného ve společnosti malé holčičky s jemnými prstýnky vlasů a velkýma hnědýma očima, jež byla zvědavá na všechno, co se kolem ní odehrává, změnilo. Abigail se dostala playboyovi pod kůži. Marisa Blakeovi naštěstí umožňovala, aby zůstával se svou nevlastní sestrou v kontaktu, což ustalo teprve před několika měsíci. Kdyby se s ním před dvěma dny znenadání nespojila Abigailina bývalá chůva, netušil by, co se děje. Blake její zpráva znepokojila natolik, že okamžitě nastoupil na palubu soukromého letadla a vyrazil do New Orleansu.

Měl obrovské štěstí, že získal dědictví, na které otec nedosáhl. Matka mu věnovala jedinečný dar, díky němuž mohl vést bezstarostný život bez finančních problémů... a mohlo mu být zcela ukradené, co si myslí otec. To, že si finanční situaci úspěšně vylepšuje vytvářením a distribucí umění, byl bonus známý pouze jemu.

„Skutečně mi na Abigail záleží,“ přiznal nakonec.

Bylo lepší jednat na rovinu, než poskytnout otci zbraň, které by proti němu mohl později použít. „Někomu by na ní ostatně záležet mělo.“

„Je neduživá. Život ji zocelí.“

Otec probodl Blakea svým laserovým pohledem a prohlížel si ho s takovou intenzitou, že měl Blake co dělat, aby se nezavrtěl. Samozřejmě se však ovládl. Tohle období měl dávno za sebou. Nedovolí otci, aby měl vládu nad jeho činy. A jakoukoliv známku slabosti by otec považoval za vítězství, takže neustoupí ani o milimetr.

„Vzhledem k tomu, že jsi se tady konečně uráčil ukázat, zvažuju, jestli ti to nedat za úkol.“

Tohle Blake ani v nejmenším nečekal. „Prosím? Jaký úkol?“

„Dal bych ti za úkol, aby ses o ni staral. I když péče o děti není zrovna práce, na niž bys měl kvalifikaci, není-liž pravda?“

Alespoň bych se o to byl ochoten pokusit. Blake pouze stiskl čelist a čekal, co přijde.

„Nejsem si jistý,“ pokračoval otec a pohrával si při tom s diamantovým manžetovým knoflíčkem. „Ještě jsem se nerozhodl, jestli ti vůbec dovolím, aby ses s ní setkal.“

Zpoza křesla zastrčeného v zadním rohu místnosti se ozvalo zalapání po dechu. Nepatrné, bohužel se však odrazilo od klenutého stropu a nešlo přeslechnout. Otec se okamžitě otočil a zapátral očima ve stínu.

„Nařídil jsem ti, že máš zůstat u sebe v pokoji,“ zařval tak hlasitě, že sebou Blake málem trhl.

Zpoza křesla vyklouzla holčička. Sice trochu vyrostla, ale jinak měl Blake pocit, že se během uplynulých dvou let vůbec nezměnila. Stále měla hnědé kudrny, i když v tu chvíli divoce zacuchané. Stejný bolestný pohled. Uposlechla až po krátkém zaváhání a zdálo se, že se svýma hnědýma očima protkanýma

zelenými tečkami snaží uložit do paměti každičký kousek Blakea, jako by se bála, že ho už nikdy nevidí.

Blake ji plně chápal. Otec byl natolik velký pitomec, že kdyby zjistil, jak moc mu na ní záleží, zakázal by, aby se s ní stýkal.

Proto skryl vlastní pocity, zeširoka se na Abigail usmál a pokynul jí, aby šla nahoru... a neslyšela už nic z toho, jak ji její otec označuje za obrovský problém. Blake si podobných obvinění vyslechl v dětství a dospívání víc než dost, zaryla se mu hluboko do mozku a nechtěl, aby se něco podobného stalo i Abigail.

Blake se domníval, že Abigail není nemilosrdným odsudkům Armanda Boudreauxa vystavena do takové míry, protože ji před nimi zaštiťuje matka. Ta ji však opustila, musela odejít i chůva a Abigail zůstala bez ochrany. Mohla by jí pomoci jedině tak hospodyně Sherry, a ta má dost své vlastní práce. Bude to stačit?

Blake nemíval v dětství ani tohle. Pamatoval si na dlouhé, nekonečné dny, kdy nevidal nikoho jiného než kuchařku, která mu jedině tak připravila něco k jídlu. Byl sice zdravý, ale osamělý. Pokud si na něj ovšem nevzpomněl otec, což obvykle znamenalo hodinu řevu na téma, jak je Blake nemožný.

Nehodlal dopustit, aby to samé postihlo Abigail. Před dvěma lety si na své příšerné dětství ani nevzpomněl, ale Abigailina neutěšená situace vyvolala zlé vzpomínky do té doby zasuté hluboko v podvědomí.

Podíval se zpátky na otce a pokračoval, jako by nebyli přerušeni. „Říkal jsi, že bych mohl pomoci s péčí o Abigail?“ Opatrnost byla v tomto případě skutečně matkou moudrosti.

„Správně. Když ti na ní tolik záleží –“ Armand si změřil Blakea přimhouřenýma očima a na rtech mu zahrál upjatý úsměv. „Nebylo by to však zadarmo.“

Panebože. „Copak nemáš dost peněz?“

Otec na vteřinu zaváhal a Blakem projel osten obav. Peníze nepředstavovaly pro otce nikdy problém. To zaváhání ho však překvapilo.

Pak otec pravil: „Nikoliv peníze, synu. *Svoboda.*“

Na základě takového nepatrného útržku informace se nedalo vyjednávat. Typický otec. Tohle neskončí dobře, pomyslel si. „Nechápu, o čem mluvíš,“ namítl Blake.

Otec přecházel sem a tam po mramorové podlaze, za klapání polobotek, které se doráželo od klenutého stropu. Blakeovi pokleslo srdce. Takhle se otec choval pokaždé, když spřádal plány... kul pikle. To rozhodně neskončí dobře.

Otec se zastavil a poklepal si ukazováčkem na spodní ret. „Myslím, že nastalá situace se dá vyřešit způsobem, který bude vyhovovat nám oběma.“

Krucinál, jenom tohle ne. „Vím, jak to chodí. Z tvých řešení máš prospěch vždycky jedině ty.“

„Záleží na tom, jak se na to díváš.“ Otec se chladně usmál. „Tohle řešení by bylo rozhodně prospěšné pro Abigail. A *neřekl* jsi, že právě o to ti jde?“

„Nic takového jsem neřekl.“

„Nehovoříš slovy, ale činy.“

A to si Blake myslel, že se skvěle ovládá... musí zůstat zticha, aby se ještě víc neodhalil. Tak držel jazyk za zuby a upíral upřený pohled na muže před sebou. Armand se dokonale hodil ke sterilní kráse plantážního domu. Vytvářela pro něj ideální jevištní pozadí.

„Ano, jsem přesvědčený, že to určitě vyjde. Na tuhle příležitost jsem čekal dlouhá léta.“ Armand přikývl, jako by utvrzoval sám sebe. Jeho plná hřívá stříbrných vlasů zářila ve slunečním světle dopadajícím arkýřovým oknem za jeho zády. „A ty mi budeš muset dodat přesně to, co potřebuju.“

Blake se odvrátil. Zachvátila ho panika z představy,

že se z něj opět stane osmnáctiletý mladík, který se nedokáže ubránit svému otci. Už se chystal, že pochoduje vstupními dveřmi a už se nikdy nevrátí, když nahoře nad schodištěm zachytil kousek zacuchaných hnědých vlasů a záblesk růžových legín.

Mám na vybranou?

Mohl na otce podat trestní oznámení kvůli zanedbávání péče, ale patrně by tím ničeho nedosáhl. Jenom by možná otci trochu pošramotil pověst. Armand znal tolik lidí na vysokých postech, že by patrně ani nedošlo k vyšetřování a Abigail by se vši pravděpodobností zůstala u něj doma.

Mohl by ji vzít s sebou, ale vysloužil by si tím patrně žalobu za únos... a Abigail by stejně skončila zpátky doma.

Potřeboval víc času, víc možností... nemohl však nechat Abigail ve štychu, i když by to znamenalo, že bude muset obrátit svůj život naruby, aby jí pomohl. Koho by napadlo, že se ve vyhlášeném playboyi probudí svědomí?

Otočil se zpátky k otci. „Co chceš, abych udělal?“

Armand se vítězoslavně zazubil, protože věděl, že dosáhl svého. Prošel dvoukřídlymi dveřmi na vzdáleném konci místnosti vedoucími do jeho kanceláře a vrátil se s pořadačem na dokumenty v ruce. Blake se neodvažoval pohlédnout nahoru na schodiště, aby neprozradil Abigail. Cítil, že se tam stále schovává a sedí přesně tak, aby ji nezahlédl otec.

„Ve městě bydlí ženská, která se jmenuje Madison Landryová. Má cosi, co patří mně. Cosi, co od ní získáš zpátky.“

„Nemůžeš si najmout právníka, aby to pro tebe vyřídil?“

„Tahle cesta se ukázala být... bezvýslednou. Teď nadešel čas vyzkoušet jiný přístup.“

Připustit neúspěch bylo od otce tak neslýchané, že Blake okamžitě pozorněl. „Takže ty chceš, abych tvou

bývalou... co, milenku?... přesvědčil, aby ti cosi vrátila?“ Oficiální právnické kanály očividně nefungovaly, takže otec neměl na onen předmět zákonný nárok.

Otec se prohnaně ušklíbl. „To se ti asi nepodaří.“ Vytáhl z pořadače fotografii. „Už jsi někdy slyšel o diamantu Belarus?“

„Ne.“ Drahokamy Blakea nikdy nějak zvlášť nezajímaly.

„Je to vzácný, dvoukarátový, pozoruhodně modrý diamant, který věnoval naší rodině ruský princ ještě před tím, než naše rodina přesídlila z Francie do Louisiany. Když jsem byl mladý a hloupý, nechal jsem ho zasadit do zásnubního prstenu. Pro ženu, která si nezasloužila ani vzdáleně něco tak vzácného.“

Tak to byla pro Blakea novinka. Zadíval se na fotografii zářivě modrého, oválného drahokamu. „Ty jsi byl před sňatkem s mou matkou zasnoubený?“

„S dívkou pocházející z nyní téměř vymřelé, vysoce postavené louisianské rodiny, s Jacqueline Landryovou. To zasnoubení vydrželo necelý rok.“

„Takže ona tě opustila?“

Kdyby tomu bylo naopak, Armand by se před rozchodem postaral o to, aby získal zpátky svůj majetek.

Armand se vypjal v zádech, jako by ho to konstatování nesmírně urazilo. Jen velice neochotně přiznal: „Byla natolik hloupá, že od mě odešla. A vzala s sebou prsten. S diamantem, který patří naší rodině. Ten prsten je můj a mám právo na to, abych s ním naložil, jak se mi líbí.“

Jde tady skutečně o prsten, který chce Armand předat svým dětem? Nebo za tím vězí něco jiného... Peníze? Zraněná pýcha? I po tolika letech?

„Tak jsi ho neměl darovat,“ upozornil Blake.

„Poslal jsem během těch let několik dopisů, ve kterých jsem požadoval jeho navrácení, ale všechny se mi vrátily neotevřené.“

„Ze své skromné zkušenosti se zrušenými zasnoubeními vím, že dotyčná má nárok na to, aby si ho nechala.“

Otec sebou podrážděně trhl. „Poslední, na co mám teď náladu, je tvůj prostořeký sarkasmus,“ zavrčel. „Chci ten prsten zpátky a taky ho dostanu. A ty se o to postaráš.“

„Jak bych to měl zařídit? Vždyť ani nevíš, jestli ho dcera Jacqueline pořád má.“

„Nenarazil jsem na žádné záznamy, že by byl nalezen nebo prodán, což znamená, že musí být pořád v jejím vlastnictví. Ty ji vyhledáš a získáš ho zpátky. Ať už s jejím, nebo bez jejího vědomí.“

„To si myslíš, že se mi ji podaří jen tak přesvědčit, aby mi přenechala diamant nevyčíslitelné ceny, který patřil její matce?“

„Na nějaký způsob určitě přijdeš. Pro muže tvého formátu, který za celá ta léta svedl a odkopl nepřeborný počet žen, by to neměl být sebemenší problém. Konečně se ti budou hodit pečlivě vypilované dovednosti.“

Blake musel uznat, že tahle jedovatá poznámka trochu sedí, přestože ji pronesl otec, který by ho kritizoval, i kdyby využil svůj majetek k tomu, aby se stal výkonným ředitelem velké nadnárodní firmy. „Ty ženy věděly, co čeho se pouští,“ namítl.

„Tahle to vědět nebude. A zakazuju ti, abys ji informoval.“ Armand přimhouřil výhrůžně oči. „Až bude po všem, můžeš ji samozřejmě zasvětit. Klidně jí pověz, že jsi ji okradl, abys zachránil svou sestru. A ještě jedna podmínka,“ dodal. „Dokud nesplníš úkol, budeš mít jen omezený přístup k Abigail. Potom si ji však můžeš vzít. S radostí podepíšu všechny papíry, abych si nad ní mohl umýt ruce. A ty jí pak poskytněš veškerou péči, kterou podle tebe potřebuje.“

„Unavená?“

Madison Landryová se probrala, s pocitem provinění,

že ji nachytala její šéfová z Maison de Jardin. „Omlouvám se,“ vykoktala. „V poslední době špatně spím.“

„Vždyť se nic neděje,“ ujistila ji Trinity Hyattová s jedním ze svých typických laskavých úsměvů. „Zeměna když máš dneska volno. Nechceš mi vysvětlit, co tady pohledáváš?“

Madison se pokusila o chabou výmluvu. „Vždycky je tady spousta práce.“ Což byla pravda.

Dobročinná organizace poskytující útočiště týraným ženám a dětem se nacházela v neustálém stavu řízeného chaosu. Když se zrovna nekupilo v rohu velké prádlo, našly se vždycky formuláře čekající na vyplnění, žádosti o finanční podporu a milion dalších věcí. Madisonin psací stůl v dolní kanceláři přetékal nejrozličnějšími papíry.

Madison by za nic na světě nepřiznala, že zašla do Maison de Jardin, sousedícím s pozemkem její rodiny, jen proto, že potřebovala přijít na jiné myšlenky. Ne kvůli spoustě práce.

Ale poslední, o čem se jí chtělo bavit, byly bezesné noci. Vzpomínky na otcovy poslední bolestivé dny. Sny, v nichž slýchala, jak otec usilovně bojuje o dech, sužovaný zápallem plic. Vděčnost doktorovi ze staré školy, jenž pravidelně docházel do domu, když se otec odmítal nechat převézt do nemocnice. To byl v krátkosti obsah jejích nočních můr.

Přestože chápavý výraz v Trinityiných mírných očích napovídal o tom, že pravděpodobně tohle všechno stejně ví. A Trinity nepatřila k lidem, kteří se vyhýbají nepříjemným rozhovorům. „Moc mě mrzí, že trpíš nespavostí,“ prohlásila. „Já jsem měla stejný problém poté, co mi umřela máma. Nedokázala jsem vypnout.“

„Vypnout rozhodně není jednoduché,“ souhlasila Madison. „Kromě toho není jednoduché naučit se zase spát poklidně v jednom kuse, když byl člověk tak dlouho po nocích ve střehu.“